

Cultura | | Actualitzat el 16/02/2020 a les 20:30

David Marín: «El periodisme no pot ser un altaveu dels governs ni fer seguidisme de la política»

El periodista i escriptor David Marín publica la seva quarta novel·la en solitari, una nova obra sobre lleidatans que s'enfronten en els baixos fons de Nova York

David Marín, periodista i professor | Àlvar Llobet

David Marín Rubio (Barcelona, 1974) és un periodista que fa de professor i que ha iniciat en el darrers anys una carrera com a novel·lista. Ha publicat quatre llibres en solitari i s'ha convertit en un referent de la novel·la negra de Ponent, territori on va arribar fa 12 anys i que ha utilitzat com a teló de fons de la majoria de les seves històries, en les quals els personatges parlen amb accent occidental. Assegura que la docència no li ha fet perdre l'ànima de periodista, i reivindica l'esperit crític de l'ofici per explicar allò que el poder vol que s'amagui.

- Ara es dedica a la docència després d'anys treballant com a periodista. Ha penjat els hàbits de la professió?

- El periodisme és com una droga. Encara que ara no estigui exercint, em sento igualment periodista i intento mantenir col·laboracions amb els mitjans. Diguem que sóc un periodista que ara fa de professor i que porta una "L" d'aprenent.

- Fa classe també a joves universitaris. Creu que són conscients de la realitat de l'ofici?

- El que no és conscient de l'ofici sóc jo, que acabo de començar a les aules! (riu). Ells han de tenir clar que hauran de reinventar la professió. El negoci ha canviat molt però sempre es necessitaran periodistes. Cal i caldrà gent que contrasti les informacions, que les doni de manera precisa i que, sobretot, tingui interès en explicar allò que el poder no vol que se sàpiga.

Els joves han de tenir clar que hauran de reinventar la professió. El negoci ha canviat molt però sempre es necessitaran periodistes

- **En un món on tothom explica històries a les xarxes, el paper del periodista és rellevant.**

- El cribatge és molt important. A les xarxes ens la colen per tots costats i veus mitjans que són poc crítics. Cal ser-ho amb la informació que es dona i també amb aquells que manen...

- **Vostè que fa classes. Creu que la carrera de periodisme s'hauria de repensar?**

- Hauria d'incloure més formació humanista, d'economia, de política, de cultura... el periodista ha d'enfrontar-se a la realitat amb armes per poder entendre-la. Un dia analitzes un pressupost i al següent has d'entrevistar un novel·lista. Hi ha d'haver una base sòlida i, sobretot, tenir la voluntat de qüestionar les coses. El periodisme no pot ser un altaveu dels governs.

El periodista no pot fer seguidisme de la política. Ha de tenir personalitat i sortir a buscar allò que no s'explicarà

- **Tenen menys esperit crític ara els joves que quan vostè anava a la facultat?**

- Potser en tenen més. L'ofici ha patit anys complicats, però la crisi també ha generat noves aventures que s'han demostrat vàlides amb una línia crítica i una intenció d'explicar històries noves. No són mitjans grans, però són molt necessaris.

- **Què hi troba a faltar a l'ofici?**

- Que hi hagi més agenda pròpia i que es faci menys cas als gabinets de premsa. Ull, és una feina molt digna, però el periodista no pot fer seguidisme de la política. Ha de tenir personalitat i sortir a buscar allò que no s'explicarà. És cert que la precarietat no ajuda a anar per aquesta via, però s'ha de tenir l'actitud.

David Marín, en un banc de Balaguer amb el seu darrer llibre Foto: Àlvar Llobet

- Ha publicat sis llibres. S'ha convertit en novel·lista.

- Sempre he escrit, des de ben jove, però no pensava en publicar, sobretot perquè creia que era molt difícil que algun editor es fixés en mi. Hi ha molta gent que escriu i que ho fa molt bé. No obstant, s'hi van fixar!

- Molta gent escriu però poca ho fa amb novel·la negra emmarcada en ambients de Ponent com sí que fa vostè. Els seus llibres passen a Balaguer, Àger, Lleida...

- És el món que conec, i això m'ajuda per fer més reals les històries. No ho he fet per una militància especial a la terra ni per un càlcul comercial. També he escrit en entorns de Barcelona o, en aquesta darrera, a Nova York.

- Els seus personatges parlen amb accent lleidatà. Com va tenir la idea?

- Per la normalitat. En altres llengües s'escriu en diversos dialectes i no passa res. Per què amb el català hem de ser tan rígids? Vargas Llosa escriu en peruà i Andrea Camillieri fa parlar Montalbano en una variant siciliana. Nosaltres també ho podem fer amb el català, perquè és un idioma ric que hem de lluir. El meu policia de Balaguer parla de Balaguer. Seria més creïble que ho fes com al Telenotícies? No. Li dona realisme i personalitat al personatge. L'escriptora que tracta molt bé aquest estil del llenguatge és Marta Rojals. En certa manera ella també em va inspirar.

En altres llengües s'escriu en diversos dialectes i no passa res. Per què amb el català hem de ser tan

rígid? Vargas Llosa escriu en peruà i Andrea Camillieri fa parlar Montalbano en una variant siciliana. Nosaltres també ho podem fet amb el català, perquè és un idioma ric que hem de lluir

- Per quina raó escriu novel·la negra?

- Per casualitat. Feia un curs d'escriptura a l'Ateneu de Barcelona i vaig escriure una escena per fer una pràctica. Jo acabava de fer un reportatge dels telescopis d'Àger, i em vaig inventar una història sobre el descobriment d'un cadàver. Va agradar i els meus companys em van demanar que seguís amb el tema. Així va nàixer *Mala lluna*.

- Quins són els seus referents?

- Fred Vargas, una escriptora francesa que crea unes històries molt humanes en les quals també hi barreja llegendes, bruixeria... m'agrada molt Pau Auster, Juanjo Millás...

- La seva experiència com a periodista s'hi veu en les seves obres.

- Moltes de les coses que explico no són inventades. Diria que el 90% de les històries són reals. Una de les meves novel·les comença amb la troballa del cadàver d'un religiós en una rotunda de prostitució. Doncs bé, jo vaig cobrir aquest cas, que va passar de veritat a Sitges. Per cert, no es va resoldre. Potser Carles Porta en podia fer alguna cosa.

- Quin mètode té a l'hora d'afrontar una nova obra?

- Faig un guió com si fos una pel·lícula, i el detallo bastant. Fins que no el tinc acabat no em poso a escriure. Crear un esquema m'ajuda com a guia i a no perdre el fil en el cas que estigui temps sense escriure. No ho faig cada dia. La creació d'un mapa és la feina més divertida, perquè penses la trama, els girs... no obstant, això no vol dir que sigui definitiu. M'agrada jugar amb els personatges i, sovint, acaben prenent una vida pròpia que obliguen a un canvi d'estructura narrativa.

- Quan s'enfronta a una novel·la ha de canviar el xip de periodista?

- No. En el món del periodisme vaig començar al diari *El Punt*, al Maresme. Allí hi vaig conèixer en Manuel Cuyàs, que em deia que el periodista havia de tenir ànima, que havia d'escriure perquè la gent s'ho passés bé. Ens feia fer cròniques perquè deia que la bona informació no ha de ser asèptica. Els periodistes no som robots. Allò va ser una gran escola de literatura. Cuyàs és un mestre. No li agrada que li diguin, però ho és!

- Quina novel·la li ha donat més maldecaps?

- En aquesta darrera, *Appletown*, arrisco més. És una novel·la de mafiosos lleidatans ambientada a Nova York i que és més obscura i subterrània. Tenia ganes de fer una cosa diferent i de posar-hi històries que he viscut en primera persona.